

Jeg skal dog sige noget om tidsfaktoren: Statsministeren ser gerne, at der nås resultater i morgen. Der skal forhandles med en hel stribe partier om en hel række forhold, og det kan vel ikke være anderledes – så dreven er statsministeren jo også – end at der kommer en del forslag på bordet, som skal beregnes og vurderes.

Og må jeg ikke citere fra en netop modtaget pjece, der hedder »Stabilt opsving«, udgivet af regeringen, dateret oktober 1997, og jeg læser fra side 1:

»Efter fire år med høj vækst og stigende beskæftigelse er der ikke opstået alvorlige uligevægte i dansk økonomi.«

Det er da et statement, og det er et rigtigt statement. Ergo er det rigtigt, hvad jeg sagde tidligere på dagen: Huset brænder ikke, der er ikke brug for brandvæsen, og der er ikke brug for politi med blå blink. Der er ikke hastværk, men der skal være det, som statsministeren selv tidligere i dag kaldte reelle forhandlinger. Det går jeg ud fra at statsministeren vil give tid til, og i den ånd glæder vi os til, at de vil foregå med vanlig fairness og hensyntagen og forligsvilje.

Så skal jeg endelig minde om, at statsministeren ved ottetiden, da han fik mødet udsat, tre gange brugte ordene »den nødvendige politik«. Så enkel er verden altså ikke, at der er nogen, der har opskriften på den nødvendige politik i alle enkeltheder.

Men jeg synes, at jeg vil sige, at sporene skræmmer. Hvornår hørte vi sidst en statsminister et antal gange fra denne talerstol tale om den nødvendige politik? Ja, det kan en senior som jeg jo tale med om. Det var faktisk i december 1974, da daværende statsminister Hartling kæmpede for sin nødvendige politik, og så – uden at han var kommet i mindretal – udskrev han valg, og da indkasserede han 20 mandater ekstra. Tre uger efter tabte han regeringsmagten, og to år efter ved det følgende valg tabte han præcis de 20 mandater igen. Jeg synes, at statsministeren skal overveje, om han tør indskibe sig på en lignende kurs.

Jeg har tillid til, at det, statsministeren har sagt i dag, og ikke mindst det, økonomiministeren har sagt, betyder, at der vil blive givet den nødvendige tid og fairness til reelle, udramatisk forhandlinger.

Pia Kjærsgaard (DF):

Ja, jeg havde sådan lige et sidste øjeblikshåbning, da økonomiministeren gik på talerstolen, for jeg tænkte, at det kunne jo godt være,

det så var hende, der ville udskrive valget. Men så vidt er det dog ikke kommet.

Jeg vil godt tillade mig det spørgsmål til statsministeren, om statsministeren refererede helt korrekt, for det var jo sådan, så man sad og tænkte ved sig selv: Kan det virkelig være rigtigt? Men det skal det såmænd nok være.

Jeg synes, det har været et umådelig pinligt forløb, må jeg sige. Man kan godt fundere lidt over, hvad der er sket. Vi ved, at fra kl. 20.00 til sådan cirka kl. 22.00 havde man altså meget store forhandlinger i gang med Venstre og De Konservative – jeg beklager, at det kom så vidt – om en tvangssopsparring, som Venstre og De Konservative tilsyneladende nu har accepteret.

Men hvad i alverden lavede man derefter i 2½ time? Det er det, vi andre sidder og undrer os umådelig meget over. Jeg synes, statsministeren skylder os et svar. Jeg synes, det har været et ejendommeligt forløb. Jeg synes også, der er sket en ændring af statsministerens attitude i løbet af dagen og frem til nu.

Jeg skal henvise til det forslag til vedtagelse, som Dansk Folkeparti fremlagde på et meget tidligt tidspunkt. Jeg vil tillade mig at tro, at der er håb endnu. Det valg burde være udskrevet for mange timer siden, hr. statsminister.

Jes Lunde (SF):

Jeg tror, det er tydeligt for os alle sammen, at De Konservative og Venstre kun indgår et forlig, hvis regeringen er helt på knæ, hvis regeringen er ydmyget i den her sag. Det forstår jeg udmærket De Konservatives og Venstres interesse i. Jeg forstår til gengæld ikke regeringens interesse i at lægge sig fladt ned.

Noget af det, der har været interessant at studere, hver gang vi har været samlet herinde i nattens løb, har været, hvordan depressionen har bredt sig i den socialdemokratiske folketingsgruppe. For hver gang er ansigterne blevet mere og mere sammenbidte over den måde, tingene udviklede sig på. Det forstår jeg godt.

Jeg forstår godt reaktionen. Jeg forstår godt, at man har svært ved at fatte, hvorfor de spæde solidariske elementer, der var i den ordning, man har fremlagt – det var ikke nok for os, men der var dog spæde solidariske elementer – har regeringen været optaget af at forhandle væk, sådan at tingene ikke blev mere solidariske, men mindre solidariske.

Der er ikke noget at sige til det. Vil man lave en mere solidarisk løsning, så er det selvfølgelig os, man skal forhandle med. Vil man lave en,